

tat d'*Em-bon-ui* de l'Alt Pallars (veg. aquest article), on sembla repetir-se SEN(1)PONNIS, amb síncope de la -r- i augmentat amb el sufix bascoide -ōr. El mateix, proveït de la desinència -xo, que sembla haver donat el NL bearnès *Saint-Boès*, o sigui SENIPÓNIXO, on el *Saint-* no és més que una disfressa de SEN- aborigen, ni més ni menys que el *Saint-Beat* de Comenge ho és de SEMBETTENN- (*Btr. z. Nfg.* 1976, 34-5); per a -xo, veg. l'art. *Oix* (supra) (i per al «sant» intrús cf. noms franco-occitant com *Saint-Arnac CENTENNACUM* etc.).¹⁰

Un altre conjunt ben paral·lel presenta la terminació -BONNI en lloc de -PONNI. Així tenim *Cissonbonnis* NP en gen. en inscr. aquitana, puix que també s'hi troba *Cison* i *Cisonten* = bc. *giçon* 'home, baró' (Mitxelena, *Te. Arc. Vascos, Fo. Hi. Vca.*, 309; i *Apell.*, p. 17).¹⁵ *Ennebonx* aquità va de parella amb *Ennegensis*, i amb ENNEKO, com posà de relleu M.-Lübke (*Altportug. PNN* II, 83), en tot cas, doncs, és clar que hi tenim també -BONNIS. En fi, un *Sonbrabonis* assenyala Whatmough (*Dial. Anc. Gaul*, p. 94).

Per altra part BONN- apareix en compostos on forma la primera part: *Bon-silexsi*, *Bon-tar* (Mitx., *T. Arc. Vcos.*, 17, 18); *Bonbelex* (Whatmough, *l. c.*) compost ibèric el 2n. membre del qual retrobem en molts altres noms ibèrics: *Beles*, *Esto-peles*, *Mar-beles* (Mitx.,²⁵ *Fo. Hi. Vca.*, 261). I en el primer membre, *Mar-*, si ve de *Umar-* va amb el de *Sonbra-bonis*, sinó que s'hi ha afegit un S- prefixat, cf. *S-oris-tiko*, en l'art. *Oris* (supra).

Mitxelena creu raonablement que aquest BON- es³⁰ pot identificar amb el bc. modern on 'bo' (*Princ. de Viana* LXXXII, p. 73). Però llavors ¿com s'explica la variant -PONI? Bastant clar: segons les normes generals de la fonètica ibero-basca, tota oclusiva sonora s'ensordeix darrere sibilant (*garai/Ezkarai, botu/Ez-³⁵potu > Espot* etc.); és natural, doncs, que *Andox-ponni* i *Anaspuni* s'oposin a *Ennebonnis*, *Sonbrabonnis* etc.; i així va indicar-ho ja Mitx. en la *Misc. Martinet* I, 13. De manera que aquest SENIPONNIS que ens interessa constitueix una excepció, quasi única,³ de -PONN (amb sorda) darrere vocal; excepció que ja preocupava Mitx. en aquest article, i fins en dóna una explicació, si bé no la trobo convincent.⁴

La hipòtesi que jo faria és que SENIPONNIS és una⁴⁵ forma evolutiva d'un *SENIPONNIS originari, en el qual la -s- intermèdia es va eliminar per dissimilació de les altres (cf. *escopir < EXCONSPUERE, repuso < respuso, basba(s)car: DECat* I, 524a1 ss.).

Així també ens acostem més al nostre *Sispony*, car⁵⁰ la manca de -s- davant la P, era l'únic (si bé gros) esculp que s'oposava a la seva etimologia aquitana.

En fi, la formació d'aquest nom aquitànic ja ens la suggereix Mitxelena⁵ en mostrar que les formes *sein*⁵⁵ i *sebi* dels diversos dialectes del basc han de resultar de SENI- per la volatilització de la -n- intervocàlica que s'ha produït en la història del basc: lab. *sebi* 'criat', bisc. ant. *sei* (*Fo. Hi. Vca.*, 302, 146) i amb la coneguda g epentètica: *segi* «niño», que ja apareix en l'ala-⁶⁰

bès arcaic de Landucci (a. 1561) (p. 221). En conjunt, doncs, l'aquità SENIPONNI havia de significar 'bon fill' o 'bon criat': magnífica base semàntica d'un NP, cf. cat. *Bofill* (i art. *Sirvent* ací damunt). Però puix que sabem que la -s final de l'epigràfic *Seniponnis* era desinència de genitiu ¿per què no ho estendríem a la col·locació interna: SENI-S-PONNI-S 'del bon fill'? Car així tindriem l'explicació de la P < B segons la norma fonètica general.

D'altra banda, Mitxelena (*Fon.*, 302) ens assegura que la pèrdua de la -n- intervocàlica era un fenomen fonètic ja complert en el S. XI. Doncs, la meua teoria és que en el paleo-basc extremo-oriental d'Andorra aquest emmudiment de la -n- entre vocals ja es devia anticipar, i devien pronunciar SEISPONNI, perfecta base fonètica del modern *Sispony*: junt amb contracció del diftong: *Seisp- > Sisp-* modern, o alternativament *Sespony* de les mencions antigues.

La base SEISPONN- es retroba en altres dos NLL dels²⁰ nostres Pirineus. Només que en aquests -NN- ha donat -n- (com ribag. *bana, cana* s'oposen a *banya, canya*). *Sespòna*, pda. munt. del terme de Merli, a l'Isavena (XIX, 38); i amb la mateixa u que el *Suspony* del *Politar*: *Suspòna*, pda. de Noals (27 k. més al NNE.) (XIX, 131). En aquests tenim -a afegida, tal com en la menció de *Sispony* en l'a. 1280 (*Sesponya*).

¹ Que *Sispony* era un nom amb certa ressonància en els Pirineus, fora d'Andorra, en tenim un indici curiós, que val la pena citar, si més no per evitar que s'hi enfilí algú cap alguna teoria mal orientada. En la versió catalana composta pels monjos de Cuixà a fi del S. XIII, de la *Legenda Aurea* de Voragine, aquests donaren la forma *Sispont* deformant *Sypontus* de l'original, nom antic de *Manfredònia*, a l'Apúlia (*VidesR.*, ms. P, f° 208v22 = ed. Graesse, p. 642, *Hist. de St. Miquel Arcàngel*). Nom de conegut origen grec; amb el qual a penes cal dir que *Sispony* no té cap nexa lingüístic. Però aquell bon monjo conflentí devia tenir alguna notícia del nom del poble andorrà i va barrejar-l'hi. — ² Que Caro Baroja combina amb *Sembettenis*, *Sembeconi*, *Sembedonis*, *-betu*, *Sembus*, d'altres inscripcions, per explicar *Cemborain*, lugar de la vall navarresa d'*Oncitu* (*Materiales Vasco-Lat.*, 70-71). Tot plegat aquí tenim més testimonis del component bascoide *Sen-* que hem vist desenvolupat en NLL ribagorçans en els arts. *Senet* i *Senyiu*, supra. ¿Qui sap si vindria del tal SEMBEXPONNIS el nom de *Sobrepuny*?, del qual resta dubtosa l'explicació que n'hem assajat a l'art. *Espunyola*. — ³ No hi barregem un *Atepono*, *Ateponis*, que Holder (III, 718) assenyala en inscripcions (*CIL* XIII, 1204, 4162), que no deuen tenir res d'hispanic (trobades a Neumagen etc.); car també hi ha *Ateupu*, declinat *Ateponis* (Holder I, 257. — ⁴ p darrere sibilant «i quan el 2n., component era accentuat». ¿Com sabríem objectivament que era accentuat?, si això no està marcat gràficament, i les normes d'accentuació ibero-basca, són matèria d'especulació! Llavors resulta ser una petició de principi; o ús de la conclusió hipotètica com a premissa